

Sygn. akt I UK 110/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania D. Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o rentę rodzinną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa 921/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona D. Ś. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów postępowania: art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 235 k.p.c. i art. 286 k.p.c., przez nieuwzględnienie wniosku skarżącej o przesłuchanie biegłego, który wydał pierwszą opinię w sprawie, na okoliczność mającą istotne znaczenie w sprawie, w celu szczegółowego wyjaśnienia przesłanek oraz dowodów, jakimi biegły się kierował, ustalając, że stan trwałej niezdolności do pracy D. Ś. powstał w okresie pobierania przez nią nauki w szkole, przed ukończeniem 25 roku życia - które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „gdyż jest ona oczywiście uzasadniona. Skarżąca zarzuca, że przy wydawaniu wyroku z dnia

18 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania - art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 235 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosku skarżącej o przesłuchanie biegłego który wydał pierwszą opinie w sprawie, A. B. - które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W ocenie skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 235 k.p.c. i art. 286 k.p.c., przez nieuwzględnienie wniosku skarżącej o przesłuchanie biegłego.

Wspomniany wniosek dowodowy został przez Sąd Apelacyjny - co wynika z akt sprawy – oddalony postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. Obecny na tej rozprawie profesjonalny pełnomocnik strony nie zakwestionował wydanego tego postanowienia na podstawie art. 162 k.p.c. W konsekwencji, skarżąca utraciła - w myśl tego przepisu. - prawo powoływania się w toku dalszego postępowania na uchybienie polegające - jej zdaniem - na oddaleniu złożonego wniosku dowodowego Trzeba bowiem podkreślić, że uchybienie przez Sąd przepisom postępowania, polegające na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, może być skutecznie zarzucane w dalszym toku postępowania, a więc także w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia oraz w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym, tylko wówczas, gdy strona zwróciła na nie uwagę sądu w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy albo chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006 Nr 9, poz. 144 i powołane tam orzecznictwo oraz uchwałę z dnia 27 czerwca 2008 r., OSNC 2009 nr 7-8, poz. 103).

W związku z powyższym zarzut skargi dotyczący oparty na powołanych w podstawie przepisach nie może odnieść skutku w postępowaniu kasacyjnym i z tego powodu nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.